

tu nějaké speciální povinnosti nad onu, jež je všeobecně upravena v § 10 advokátního řádu a jejíž porušení zakládá obecnější disciplinární přečin, t. j. zmíněné již porušení cti a vážnosti stavu.

Čís. 232 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, navrhl-li advokát v podání na odvolací soud a v dovolání, by byly odpůrci oduznány útraty odvolacího řízení, poněvadž jeho právní zástupce nezaložil seznam útrat před skončením jednání, ač v jednacím protokole, který sám podepsal, bylo zjištěno, že seznamy útrat byly založeny, proti čemuž námitky nepodal, a ač mu byla známa zvyklost, že seznamy bývají někdy zakládány dodatečně.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1934, Ds I 33/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl — slyšev generálního prokurátora — v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 8. března 1934, jímž byl uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání je nedůvodné, pokud jde o výrok o vině. Při uvažování věci co do viny nezáleží na tom, zda obviněnému bylo známo, že odpůrcův právní zástupce s dovolením předsedy odvolacího senátu založil seznam útrat až po skonečném odvolacím jednání, ani na tom, zda odpůrcův advokát upozornil obviněného, že seznam útrat založil až později. Podstatnou věcí jest a stačí, že obviněný, ač v jednacím protokole, který sám podepsal, bylo zjištěno, že seznamy útrat byly založeny před skončením odvolacího jednání, a ač proti této protokolaci nevznesl žádných námitek, přece — aby pravého stavu věci využil ve svůj prospěch — v podání na odvolací soud a v dovolání podal návrh, aby oduznány byly odpůrci útraty odvolacího řízení z té příčiny, že právní zástupce odpůrcův nezaložil seznam útrat před skončením jednání.

Právem shledala kárná rada již i v tomto jednání obviněného přečin poškození cti a vážnosti stavu proto, poněvadž takovým jednáním je nutně senát nebo předseda senátu, který z ochoty k advokátovi, jenž seznam útrat založiti chtěl před skončením odvolacího jednání, povolil za účelem doplnění onoho seznamu dodatečně jeho předložení, otřesen ve své důvěře ve stav advokátní, a dále proto, poněvadž postup obviněného byl i iloyální vůči právnímu zástupci odpůrce, advokáta nedůstojný a nebyl v souladu s ustanovením § 10 odst. 2. adv. ř. Jestliť advokátovi v citovaném místě advokátního řádu uloženo zvláště, by poctivostí a čestností ve svém chování chránil čest a vážnost stavu; je tu proto přímost a nezáludnost jednání prohlášena za povinnost advokátního povolání. V souzeném případě stává se jednání obviněného tím

závadnějším, ježto obviněnému, jak sám ve svém vyjádření ze dne 14. března 1933 na oznámení Dr. Heřmana R-e připouští, byla známa zvyklost, že seznamy útrat při benevolenci soudu bývají někdy zakládány dodatečně a že proti takovému postupu svého odpůrce nevznese nikdy námitek.

Snaží-li se obviněný ospravedlniti se poukazem na to, že v tomto případě nebyl zástupcem strany, nýbrž že byl stranou sám, zapomíná, že advokátní řád bez rozdílu, zda jde o spor vlastní či o spor strany advokátem zastoupené, ukládá advokátu, by při výkonu advokacie a i mimo svou úřední činnost dbal cti a vážnosti stavu. Neboť má-li tuto povinnost advokát ve sporu za svou stranu, musí ji zachovati i ve sporu vlastním, poněvadž ani ve vlastní věci nepřestává advokát býti advokátem (dis. 106). V důsledku toho nemůže na věci změnit nic ani poukaz stěžovatele na to, že jako procesní strana má pro sebe ustanovení procesního řádu (§ 54 c. ř. s.), zvláště když v tomto případě tomu, aby se na ono zákonné ustanovení odvolával, bránily okolnosti případu a ohledy na čest a vážnost stavu.

Čís. 233 dis.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, neupozornil-li advokát, přihlašuje u advokátní komory přijetí koncipienta, na to, že přihlašovaný je i zaměstnancem soukromé organizace, která ho platí a poskytuje mu kancelářské místnosti, a přečin podle § 13 lit. a) kár. stat., žádal-li tento koncipient o zápis do listiny kandidátů advokacie, zamlčev ono služební postavení u třetí osoby.

Příslušnost kárné rady, stíhati koncipienta pro vyloučení zápisu, nepomíjí tím, že obviněný v době vydání kárného nálezu nebyl již advokátním koncipientem.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1934, Ds I 44/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněných do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 29. března 1934, jímž byli uznáni vinnými: Dr. Jiří P. přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, Dr. Oldřich Ch. přečinem ve smyslu § 13 lit. a) disc. statutu.

Důvody:

I. K odvolání Dr. J. P-ého: Odvolání je nedůvodné. Kárný soud odvolací neshledává důvodu, by se odchýlil od stanoviska, jemuž dal nejvyšší soud výraz ve svém rozhodnutí ze dne 23. června 1933 č. j. R I 552/33. Na stanovisku tom nebyla by s to nic změnit ani okolnost tvrzená odvolatelem, že Jednota soukromých úředníků vyplácela sice Dr. Oldřichu Ch-ovi služné a sociální příspěvky, avšak z části a konto palmárního účtu odvolatele. Neboť i při zřeteli na onu okolnost zůstává